

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΛΕΑΡΧΟΣ

(Αφιερώνεται εις όλους τους Έλληνας)

ΡΟ όλιγων μηνών ημουνα στην Άθινα και ειχα προσκληθῆ ὁ φίλικό σπίτι. Μεταξύ τῶν ἄλλων, παρεκάθητο και ἕνας ἀπό τούς ἀρχηγούς τῶν «ἔσσοκιονοβουλευτικῶν» κομμῆτων. Ἡ κουβέντα ἤλαβε στά πολιτικά, ἄλλα μὲ ἔφος εὐθῦμον και μάλλον ἀνεκδοτολογικῶς.

Παρήλασαν ἄουρογοί, Πρωθυπουργοί και κομμ. ματάρχα. Αἴφνης ἕνας ἀνεφῶνισε :

— Βρε παιδιὰ, τί γίνεται ὁ Κλέαρχος ;

— Ποιὸς Κλέαρχος ;
— Ὁ Μαριαντανάκης ! Τόσο τὸν ἔλασμονήσατε ;
Κανεὶς δὲν εἶρε να πῆ περὶ αὐτοῦ ! Ἡ δὴνη και ὁ ὄρμαγαδὸς τῶν γεγονότων τὸν κατέπιν. Αὐτὸς ὁ μέγας και πολὺς, μὴν φροσῶν, εἶχεν ἔξαφανισθεὶ ἀπὸ τὴν μνημῆν τῶν Ἑλλήνων !...

- Τι ἔγεινε ;
— Ποῦ βρισκεται ;
— Ζῆ ἄραγε, ἢ μὴ τὸν ε φ α γ ε ν ὁ Χρόνος ;
Τότε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος, ἐνὸς τῶν «ἔσσοκιονοβουλευτικῶν» — νὰ μᾶς ζῆση ἢ νέα λέξις—ἀνέλαβε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ.
— Τυχαίως ἔμαθα προχθὲς ἀπὸ τὸν Δουκὰ τὸν Νίκο. Ζῆ και εὐρίσκειται εἰς τὸ Παρίσι. Ἄλλὰ φτωχὸς και δυστυχῆς. Στεροῦμενος τῶν πάντων... Μὲ τὸν Βενιζέλο εἶνε ὁ ψυχρότητα μὴ ρωτᾶτε τί τραβᾶει ὁ φτωχὸς !...
— Καλὰ ! Τόσοι πλούσιοι Βενιζελικοί ἐκεῖ, δὲν τὸν ὑποστηρίζουν !...
— Κανεὶς ! Οὔτε γυρίζει κανένας και τὸν δῆ !. Τὸ ἔπαθε σὴν τὸ σκυλί τοῦ μήνου !

— Τι χαριτωμένο ποῦνε !...

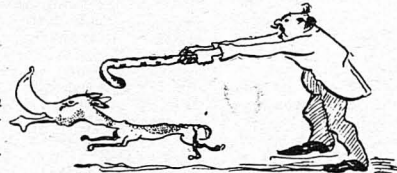
Μιά φορὰ, μιά οἰκογένεια, εἶχε καλέσει μιά ἄλλη σὲ τραπέζι. Τελευταίως εἶχαν γνωρίσει, και κρατοῦσαν ἀκόμη τούς τύπους και τίς ἐτικέτες. Καθὸς ἢ προσκληθῆσαι οἰκογένεια, εἰσῆλθετο σὲ τὸ σπίτι, τὴν ἠκολούθησαν και ἕνα ἀγνωστο σκυλί τὸ ὄρομου. Ἔτσι ἀπὸ τύχη !... Οἱ οἰκοδεσπότες, νομίσαντες δι τὸ σκυλί, εἶνε τῶν προσκεκλημένων, τὸ ἀφῆκαν νὰ εἰσελθῆ και νὰ μῆ και σὲ τὸ σαλόνι. Οἱ ἔξιοι νομίσαντες δι τὸ σκυλί εἶνε τῶν οἰκοδεσποτῶν τὸ εὐώπευον. Στὴν καθῆσαν σὲ τὸ τραπέζι, ὁ σκύλλος ἐνθαυρνθεὶς ἀπὸ τὰς θαυκαίαις και τὴν καλωσύνην ποῦ τοῦ εἶδειαν, προσεστρίβετο εἰς ὄλους και ἄλλους τὸ κεφάλι του, και ἄρπαζε και κανένα κομμάτι ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Αἱ δύο οἰκογένεια ἔκαναν δι δὲν στενοχωροῦνται ἀπὸ τὴν οἰκειότητα αὐτῆν τοῦ σκυλλοῦ ! Ἡ κάθε μιά, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἄλλη, πλειοδοτοῦσε εἰς ἀνόχην και κοπι- μέντα :

- Τι ὄρατο σκυλάκι, ποῦ εἶνε !
— Χαριτωμένο !
— Ἔξυπνο κολὸ.
— Πρώτης τάξως σκυλί.
Ὁ σκύλλος προχώρησε ἀπὸ τὸ ψωμί σὲ τὰ πιάτα και λέρωσε καναδυὸ ἐκ τῶν συνδυη- τημόνων.
— Μπᾶ, δὲν εἶνε τίποτε ! Μὴν ἐνοχλή- σθε !...

- Καλὲ ἀφῆσατε τὸ σκυλάκι !
— Εἶναι τόσο ἔξυπνο !
— Τόσο χαριτωμένο !
Στὴν φάγαν και ἀπόφαγαν, κινήσανε νὰ φύγουν οἱ προσκεκλη- μένοι. Οἱ οἰκοκυραίοι τούς συνάδευσαν ἔως τὴν πόρτα. Μαζὶ μὲ ἄλο τὸν κόμο τῶν φίλων, ἐπήγαινε και τὸ σκυλί.
— Χαίρετε. Εὐχαριστοῦμε πολὺ.
— Εἰς τὸ καλὸ. Ἡμεῖς εὐχαριστοῦμε !
— Νὰ σὰς ξαναδοῦμε !
— Ὑποχρεώσεις μας.

Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κλείσουν τὴν πόρτα, σταν παρετήρησαν δι τὸ σκυλί, εἶχε μείνει μέσα.
— Παρντόν ! Ἀφήσατε τὸ σκυλί σας, φωνάζετε τὸ νὰ ῥθῆ !...
— Ποιὸ σκυλί μας !

— Ὁξου, παληόσκυλο !

- Τὸ σκυλί αὐτὸ δὲν εἶνε δικό σας ;
— Ὁχι ! Δικό σας δὲν εἶνε !
— Ὁχι ! Ἡμεῖς γιὰ δικό σας τὸ νομίζαμε !
— Ἡμεῖς δὲν εἶχαμε ποτὲ σκυλί !
— Μπᾶ τὸ παληόσκυλο !
Μιά μαγκούρα τότε σηκώθηκε.
— Μπᾶ ! Ὁξου, παληόσκυλο !
Ἄλλη μαγκούρα τὸ περμένε ἀπ' ἔξω !
— Γκούκ ! Σοῦ κοπρίτη !
— Γκᾶπ ! Μπούκ ! Μπᾶ !... Γαῦ ! Ἄου ! Οὐ ! ᾶ ! Μπᾶ !
— Ὁξ' ἀπὸ δῶ ! Οὐ νὰ χαθῆς ! κοπρόσκυλο !

Ἔτσι τὸ ἔπαθε και ὁ Κλέαρχος. Μαγκούρες βρῖσκει ὄπου πάει !...

— Τὰ βρήκῃς «μπαστοῦνα» δηλαδῆ, προσέ- θεσαν ὁ ἄστειος τοῦ ὄμιλου. Ἄλλὰ κανένας δὲν ἐγέλασε !

Τὸ βραδύ, σὲ τὸ ἴδιο σπίτι, συναντηθήκαμε και μὲ τὸν Πάπ !—τῶν «Ἀθηνῶν». Τοῦ διηγηθήκα- με τὴν ἴστωρία.

Ὁ Πάπ σὴν νὰ λυπήθηκε :
— Κι' ὄμως ἔζηρε, βρε παιδιὰ, μᾶς λέει, ὁ φτωχὸς ὁ Κλέαρχος, δὲν ἐτρωγε πολὺ !...

Σταμ. Σταμ.

Οἱ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΔΕΣ,,

Ἡ κάτωθι ἱστορία εἶρηγι γιὰ ὀνομίσθησαν «Κολοκοτρώνηδες», οἱ γνωστοὶ ἔξιοι σογιαδῆς :

Στὰ 1825 ἢ τότε Ἑλληνικῆ Κυβερνήσις ἐφυλάκισε στὴν Ὑδρα (τὸ μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλία) διαφόρους ὀπλαρχηγούς ποῦ τὴν ἀντιπολιτεῦοντο, μετὰ δὲ αὐτῶν και τὸν Θ. Κολοκοτρώνη. Ὁ δόξασημῆτος ἀρχιστράτηγος συνελήφθη σὲ τὸ Ναυπλιον και ὠδη- γήθη σὲ τὸ πλοιο ποῦ θὰ τὸν ἐφερον σὲ τὸ νηοὶ τῆς ἔξορίας του. Τοῦ ἐπῆσαν ὄχι μόνον τὸ σπαθὶ και δι ἄλλο ἄλλο εἶχε ἔπαυο του, ἄλλα ἕνα μικρὸ σογιαδι ποῦ τὸν εἶχε γιὰ νὰ κόβῃ τὸ ψωμί του. Τῆ στιγμῆ ὄμως ποῦ παρνοῦσε μπροστά ἀπὸ κάποιον παραλιακὸ κατὰ- στημα εἶδε ἕνα ζεμπιλὶ γεμάτο σογιαδῆς ποῦ τούς πουλοῦσαν 2 ἢ 3 λεπτὰ τὸν ἕνα. Ὁ Κολοκοτρώνης ἄπλωσε τὸ χέρι του, ἐπῆρε ἕνα και παρακάλεσε τὸν ἔμπορο νὰ τοῦ τὸν χωρῶσῃ, γιὰτι δὲν εἶχε ἀπάνου του οὔτε τρία λεπτὰ ! Ὁ καταστηματάρχης και ὁ πολλὺς λαὸς ποῦ παρακολουθοῦσε ἐγαυροῦλασαν μὲ πῆρα και ἢ Κυβέρ- νησις ἀναγκάσθη νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πάρῃ μαζί του τὸ μαχαίρα του.

Τὸ ἐπεσόδιο αὐτὸ διαδόθηκε σὲ ὄλο τὸ Ναυπλιον και ἀπὸ τότε τὰ μικρὰ ἔπεινα ζυ- λομαχαιρα ὀνομάσθησαν «Κολοκοτρώνηδες».

ΑΡΧΑΙΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἡ φτώχεια και ὁ ἔρωτας—τὰ δύο κακὰ και μαῦρα Μ' ἀπὸ τὰ δύο χειρότερη τοῦ ἔρωτος ἢ λαθρα. Ἀγάπης φλόγες δὲν γεννᾶ μορφὰ μὲ δίχως χάρη, Ἀγχιότερ δίχως δόλωμα ποῖ δὲν πᾶναι γράει.

Ὁς τὴν Ἀνάγη του ὁ Ζεὺς και γὼ θὰ σὲ χρυσώσω, Ἀπὸ τὸν Λία πειὸ πολλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ δώσω.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΚΩΠΤΙΚΑ

Ἐξόδεξ' ὁ φιλάργυρος παρῶδες σ' ὄνειρό του και τὴν ἀγῆ κρεμάστῃ ἀπ' τὸν ποῦν καῦμό του! Τοῦ νητοκόρακα ἢ φωνῆ τὸν θάνατο μηνῆαι Μὰ σταν ὁ ἄημος τραγουδεὶ και ὁ κόρακας γυρᾶει !

Μετῆφρ. Γ. Δροσίνη